

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu z predsedu senátu z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **L.**, nar. X. v obci K., t. č. PT R., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-785-14-/PO-Ž/2008 zo dňa 6. februára 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 15/2009-20 zo dňa 9. septembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 15/2009-20 zo dňa 9. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-785-14-/PO-Ž/2008 zo dňa 6. februára 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej

republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd uviedol, že v danom prípade nie je možné vylúčiť obavu navrhovateľa, a to z akéhokoľvek dôvodu, keďže ide o prísne subjektívny pocit. Absentuje však opodstatnenosť takejto prípadnej obavy, nakoľko navrhovateľovi sa nikto v súvislosti s jeho údajnými pozvaniami do centrálneho AKSh nevyhrážal, nebol voči nemu vedený nikdy žiaden atak, navrhovateľ sa ani len nezmieňoval o prípadných iných negatívnych konaniach tejto organizácie. Krajský súd poukázal tiež na účelovosť navrhovateľových tvrdení, keďže vo vyhlásení, ktorým požiadal o azyl uviedol ako dôvod hrozby zo strany Albáncov v súvislosti s jeho obchodovaním so Srbmi, pričom počas pohovoru u odporcu sa o tomto nielenže nezmienil, ale výslovne uviedol, že v súvislosti s touto činnosťou nemal žiadne problémy. Podľa krajského súdu v prípade navrhovateľa absentuje tiež prvok perzekúcie, nakoľko pozvanie navrhovateľa od členov AKSh do ich centrálneho nie je možné subsumovať pod žiadne z konaní, ktoré má na mysli ustanovenie § 2 písm. d/ zákona o azyle. Obdobne v príbehu opísanom navrhovateľom absentuje prvok politického dôvodu, pretože AKSh je zakázanou, kriminálnou a teroristickou organizáciou. Ak by príbeh predostretý navrhovateľom aj stal, podľa krajského súdu, neboli naplnené podmienky udelenia azylu navrhovateľovi. Navrhovateľ sa ani len nepokúsil vyriešiť svoj problém formou vnútroštátneho presídlenia sa, či tým, že by sa obrátil na vnútroštátne orgány, či orgány medzinárodných misií, ktoré v Kosove pôsobia.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že v priebehu konania pred odporcom bolo jednoznačne preukázané, že nebol nikdy trestne stíhaný a teda mu nehrozí uloženie, či výkon trestu smrti. Obdobne mu nehrozí mučenie, či iné neľudské zaobchádzanie, pretože neexistujú subjektívne a ani objektívne skutočnosti, ktoré by svedčili takémuto zaobchádzaniu. Krajský súd uviedol, že i keď situáciu v Kosove ako časti Srbska

nie je možné stále označiť za štandardnú, táto sa stabilizovala aj po vyhlásení samostatnosti Kosova. Táto situácia však v každom prípade nie je situáciou vnútroštátneho či medzinárodného konfliktu. Podľa krajského súdu odporca pri vyhodnotení bezpečnostnej situácie správne vychádzal z informácií o Srbsku, resp. Kosove, ktoré pochádzajú z rôznych zdrojov a ktoré sú v administratívnom spise odporcu založené. Preto ani námietka navrhovateľa o nedostatočnom vyhodnotení bezpečnostnej situácie v krajine jeho pôvodu podľa krajského súdu neobstojí.

K námietke, že odporca sa nezaoberal existenciou prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. krajský súd uviedol, že od účinnosti novely zákona o azyle (od 1.12.2008) povinnosť odporcu uviesť v rozhodnutí, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu bola vypustená, preto uvedená námietka bola vyhodnotená ako nedôvodná.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neprihliadol na vážnosť politickej situácie v Srbskej republike. Poukázal na to, že požiadal o politický azyl v inej krajine a tým nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa nepohodlnou osobou.

Krajskému súdu vyčítal, že politickým dôvodom nebola venovaná náležitá pozornosť, poukázal na to, že osoby, ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci, sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života, čo by mu hrozilo po návrate do krajiny jeho pôvodu.

Navrhovateľ napokon uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za porušenie jeho práv v nadväznosti na ústavu SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ostatných medzinárodných dohovorov.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľa tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany a poukázal na to,

že navrhovateľ neuviedol také dôvody, ktoré by oprávňovali správny orgán navrhovateľovi udeliť azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo

náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (z materiálu „Srbská republika/ Kosovo zo dňa 4.7.2008 vedenom pod č.p.: MU- 139/ODZS-2008, materiál „Kosovská oslobodzovacia armáda, jej nástupníci a organizovaný zločin“ zo serveru www.globalpolitics.sz zo dňa 2.5.2008, z článku Misia EULEX začala svoj mandát, zverejneného agentúrou SITA z 10.12.2008, z článku „Kosovo je fakticky rozdelené“ agentúra SITA z 25.9.2008, z článku „Šéfovia NATO a OSN budú rokovať o Kosove“, denník hospodárske noviny z 29.5.2008, z článku „Kosovčania už majú svoju ústavu“ denník SME z 10.4.2008, z článku „Kosovo vyhlásilo nezávislosť“ denník SME 18.2.2008, z článku Albánska polovojenská skupina tvrdí, že ju podporujú aj politici“ agentúra TASR z 21.11.2007, z článku „zakázaná albánska skupina hliadkuje na severe Kosova“ denník SME z 13.11.2007) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 19.1. 2009 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl bolo, že asi pred rokom mu prišlo pozvanie do Mitrovice od organizácie Armáda kombetare sqiptare - Ľudová albánska armáda (AKSh). Na pozvanie nereagoval, z televízie vedel, že sa jedná o teroristickú organizáciu. Keď získalo Kosovo samostatnosť, od vtedy už nedostal žiadne pozvanie a ani o tejto organizácii viac nepočul.

Na otázku odporcu, čo obsahovali predvolanky od AKSh navrhovateľ odpovedal, že to nebola písomná pozvánka, ale prišli k nemu dvaja ľudia, ktorých nepoznal, jeden mal masku, druhý bol bez masky a povedali mu, že sa má prihlásiť do centrály AKSh, že je treba sa aktivizovať. Takto mu to povedali a odišli, nič viac nepovedali.

Na otázku, či nahlásil polícii, že boli za ním ľudia z AKSh odpovedal, že nenahlásil, lebo sa bál, že by mala jeho rodina problémy.

Na otázku, či mal okrem týchto návštev nejaké problémy s AKSh alebo inou organizáciou, odpovedal, že iné problémy nemal. Na otázku, prečo sa nepresťahoval do inej časti Kosova, odpovedal, je malé, všade by ho našli.

Na otázku, či mal v krajine pôvodu nejaké problémy s políciou, armádou, či inými štátnymi orgánmi, navrhovateľ uviedol, že osobne s nimi nemal žiadne problémy.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu odpovedal, že sa obáva toho, že sa do Kosova obáva vrátiť, lebo nereagoval na výzvy Aksh a mohli by sa mu pomstiť. Nemôže sa vrátiť ani do Srbska, lebo to je samostatný štát. Radšej by sa vrátil do Kosova, do Kaljatice, kde sa narodil.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že navrhovateľ požiadal o azyl z dôvodu obavy pred organizáciou AKSh, ktorá ho mala vyzývať na spoluprácu.

Zo správ o krajine pôvodu podľa odporcu vyplynulo, že organizácia AKSh sa objavila v roku 2001, kedy sa prihlásila k viacerým akciám v Macedónsku, Kosove a južnom Srbsku. Jej údajným cieľom je vybudovanie veľkého Albánska. Táto organizácia je úzko prepojená s organizovaným zločinom a má charakter polovojenskej jednotky, ktorá je oficiálne

zakázaná. O aktivitách tejto organizácie bolo počuť pred jednostranným vyhlásením samostatnosti Kosova, pričom toho času už médiá správy o aktivitách tejto organizácie neprinášajú.

Odporca uviedol, že pokiaľ sa jedná o navrhovateľa a jeho spojitosť s touto organizáciou, navrhovateľ nemal záujem sa stať jej členom, s presvedčaním, aby sa stali členmi tejto organizácie sa stretla väčšina mladých ľudí v oblasti. Navrhovateľ bol navyše presvedčaný len ústne a k nijakým útokom na jeho osobu nedošlo. Ide o zakázanú organizáciu a navrhovateľ mal možnosť obrátiť sa so žiadosťou o pomoc na vnútroštátne orgány, resp. medzinárodné organizácie, pôsobiace v Kosove, o to sa však nepokúsil.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle. Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. Obavy z prípadnej pomsty za odmietnutie spolupráce s organizáciou AKSh nemožno považovať za vážne bezprávie, lebo z jeho charakteru je zrejmé, že nenaplnilo črty vážneho bezprávia v zmysle zákona o azyle.

V prípade návratu do krajiny pôvodu sa podľa odporcu navrhovateľ nemusí obávať žiadnych konkrétnych problémov, ktoré by sa dali charakterizovať ako vážne bezprávie.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ

v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu z pomsty organizácie AKSh, keď odmietol spoluprácu s ňou. Odporca venoval tomuto dôvodu náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal, vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľom v opravnom prostriedku, všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodu, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na nich odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o strachu zo stúpcov organizácie AKSh by bola pravdivá, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Navrhovateľ sa totiž na vnútroštátne orgány v krajine pôvodu, rovnako ani na medzinárodné inštitúcie, pôsobiace v danej oblasti so žiadosťou o ochranu neobrátil. Navrhovateľ tak nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a pokiaľ rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu potvrdil, ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom, nepochybil.

Odvolací súd sa k námietke navrhovateľa, že krajský súd nevenoval náležitú pozornosť jeho politickým dôvodom žiadosti o azyl považuje za dôležité zdôrazniť, že samotná existencia navrhovateľových politických názorov, odlišných od vládnych, nie je sama o sebe dostatočným dôvodom na udelenie azylu, pretože navrhovateľ nepreukázal, že má dôvod sa obávať prenasledovania za svoje politické názory. Tieto v konaní pred odporcom rovnako ani v konaní pred súdom totiž nešpecifikoval. Keďže nebola splnená podmienka poznania jeho politických názorov zo strany štátnych orgánov v krajine jeho pôvodu, pretože v prípade navrhovateľa tieto neboli verejne proklamované, nemohlo dôjsť ani k prenasledovaniu navrhovateľa za politické názory zo strany štátnych orgánov.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprímerané

či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v oprávnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. decembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová